

Az olajipar híradásai

— Hogy merre vannak, a síófoki telefonosok?... Talán ott, az ipartelepen. De nem biztos — kapom a tévőválaszt Algyőn. Egy darabig együtt lépdélünk, a sisakos olajbányász mentegőtödzve hozzátesszi: — Ne haragudjon, valahogy még sosem voltunk ráutalva, hogy keressük a híradósokat. A telefon, a rádió mindig megszólalt, ha kellett...

MEGERŐSÖDTEK

A régi udvaron át nehéz autók feltörte út vezet a Síófoki Kőolajvezeték Vállalat szegedi híradástechnikai üzeméhez. A tetőn portól beszűrült olajfoltok, az öt évvel ezelőtől, nagy 168-as kütörést idézik. Igazi olajipari emlékek ezek itt Algyő és Szeged között, a 47-es út szomszédságában. Az egyszerű panelirodában rajzok fölé hajolva találom a fiatal üzemvezetőt, Czirmai Dezsőt. — Jól „elbújtak”, alig lehet megtalálni a híradósokat.

— Nem az a fontos, hogy mi meglegyünk, hanem a munka eredménye, hogy az URH-készülékek, a telefonok sose mondják fel a szolgálatot — válaszol mosolyogva. Mint megtudom — ez a mondat a kis létszámú üzem jelszava is lehetne. Öt évvel ezelőtől Dunántúlról érkezett ide Czirmai Dezső, s másodmagával alakította meg a szegedi telefonos stábot. Az olajipartól azt a feladatot kapták, hogy teremtsék meg az olajmező teljes telefonhálózatát, építsék ki a kutak, illetve berendezések között a rádióösszeköttetést. Persze közben saját helyüket is vesék meg Szegeden, hozzának létre megbízható szolgálatot. — Tehát most jubilálnak?

— Úgy is mondhatnánk. De nem lesz ünnepe, csak magunkban emlékezünk az elröppent évekre. Öt év alatt elvégeztünk körülbelül 50

millió forint értékű munkát. Megerősödünk, a hajdani néhány fős brigád helyett 120 műszeresünk, munkásunk van. No meg az egész dél-magyarországi olajos terület hírközlésének gondja, feladata.

FELELŐS-SÉGGEL

A híradós műszereseknek legtöbbször ugyanúgy szabad ég alatt, esőben, szélben, hóban-fagyban kell dolgozniuk, mint az olajbányászoknak. Ők is építenek vezetékrendszer — csak nem acélszövből, hanem rézhuzalból; készülékeiket ráadásul nagyon szigorú minőségi követelmények szerint szerelik. Az olajiparban nem szabad megengedni a hírközlő eszközök hibáját, itt percek alatt milliók értékek sorsa dől el. Ismerik-e felelősségüket a műszereszek?

A műhelyben két fiatalember adó-vevő készült javít. Abt Ferenc technikus Székesfehérvárról jött, Tarjánban lakik. Társa, Judik Péter először bölcsész akart lenni a szegedi egyetemen, de nem vették fel, hát kitanulta a postaműszerész szakmát. Előbb Abt Ferenc válaszol:

— A mi URH-s részlegünkre mindenekelőtt az jellemző, hogy 1968 óta senki nem lépett ki. Kilencen vagyunk, kielégítő egyetértésben dolgozunk. Ismerjük-e a szegedi felelősségét? — Ezen sosem gondolkodtam. És azt hiszem, nem szükséges rajta gondolkozni. Elég, ha az ember vérében van a szakmaszeretet. Meg az: csak tökéletes dolgokat adhatok ki a kezemből. Azt hiszem, akik itt vannak, azok szeretik, amit csinálnak és elég pontos emberek...

— En is így tartom — helyesen Judik Péter. — Észrevétlenül hozzászóltunk a követelményekhez, egyszerűen nem tudnám elképzel-

ni, hogy másként dolgozzam. A hibát úgyis nekünk kell kijavítani, miért csinálnánk valamit kétszer — ha egyszer érdemesebb?

SEGÍTENEK

előtt este nyolckor tönkrement a szanki automata alközpont. Az üzemvezető vidéken tartózkodott — az üzemben csak ketten voltak. De ahogy a két műszerész meghallotta a műszaki balaszt hírt, azonnal kocsiba ült és az éjszaka rendbe hozta a berendezést.

— Pedig jól tudják, hogy mi nem tudunk gépkocsipénzt fizetni — mégis saját autójával mentek. És túlról sem számolhatok el — ezt sem nézték. Itt valóban úgy érzi mindenki, hogy a híradósügyet ránk bízták, ez a mi legfontosabb kötelességünk. Ne kérdezzé, hogy ki volt az a két műszerész, hiszen ilyesmivel ennél a társaságnál egészen hétköznapi dolog, akár 60 nevet fölso-rozhatnak. Azokét, akik ugyanígy, ugyanilyen önzetlenül és önként indultak segíteni, ha kellett.

Czirmai Dezső jegyzeteibe pillant, majd még hozzáfűzi: — Most már futja erőnkől nagyobb, önálló munkákra is. A szegedi kőolajfúróknak ötvenes alközpontot készí-tünk és szerelünk. Ugyan-ilyet vállaltunk az Orosházi Olajipari Gépgyárnak is, mert a postának nagyon sok a rendelése. Segítünk Egerben, Hajdúszoboszlón, meg ahová hívnak bennünket. Tudja, a szegedi olajmező hálózata megvan, a központi ipartelepen „él” a dél-alföldi nagy központ, mi pedig hozzászóltunk az állandó permanenciához, az új munka ízéhez. És sem én, sem társaim nem szeretnénk lemondani róla...

Matkó István

Háromgyermekes családdideál

Értelesen élni sokféleképpen lehet. Értelesen él az az ember, aki munkájában, hivatásában örömet talál, eredményeket produkál, aki alkot, létrehoz, teremt valamit; aki a közösségért, másokért tevékenykedik, s aki mindenekelőtt a jövőre is gondol: családot, gyermekeket nevel. A család, a társadalom legkisebb közössége, szándékosan — de nem célzatosan — a végére került ebben a felsorolásban. Napjainkban a „családprobléma” élesen és nyugtalanul vetődik fel. S nemcsak a népesedés pillanatnyilag elsomorító helyzete miatt, hanem a teljes, értelmes emberi élet érdekében.

Ismeretes, hogy a népszaporulat éventéki aránya, ha nem is csökken számottevően, de stagnál. Mintha nem vennék tudomásul, hogy ez konzekvenciában azt jelenti: a keresők-eltartottak száma hamarosan aránytalan lesz, előregedünk. A Minisztertanács népesedéspolitikai intézkedése felhívta a figyelmet a társadalmi felelősségre, egyben maximális segítséget biztosít a családok támogatására, s felvette a háromgyermekes családdideál szép, nemes és elgondolkodtató perspektíváját.

A ma felnőttjeinek, az állampolgároknak — fogalmazhatnánk úgy is: akikre ez a egyszerű program, összességükben, leginkább számíthat — valamire gondolni kell még. Ami kiegészíti, egyénhez szólóvá teszi, és gondolati-érzelmi oldalról támogatja a nagy közösség szempontjából kitűzött célokat.

Ez az értelmes élet megvalósításának igénye. Az alkotás, a hivatás, a másokért élés, a család — összetartozó fogalmak. Az idősebb generáció tagjaitól, akik nagyobb családban nőttek fel általában, mint mi, és akik nagyobb családot is neveltek, nemegyszer hallhatjuk: „...ha mi is így gondolkodtunk volna!” Úgy, hogy minden előbbre való, mint a gyer-

mek. A hivatali ranglétrán, munkahelyen előrehaladás, a nagyobb fizetség, a lakás-szerzés, a civilizáció javainak begyűjtése, és az általában hangoztatott „előbb élni akarunk”-jelszó.

Jó, ha ezek megvannak, s azután terve-zünk családot. De gondolkodjunk: és ha elkészünk vele? Ha hiába minden — a lakás és társai, a pozíció, az úgynevezett modern életforma, a takarékbetétkönyv — már nem lehet gyerekekünk, vagy túlságosan elkényelmesedtünk, és nem vállaljuk? Természetesen nem arról van szó, hogy minden körülmények között, könnyelműen, alapok nélkül nekivágjunk a család-alapításnak. Arról a rétegről van szó, amelyik a túlracionalizált életformát vallja.

Tagadhatatlan, hogy társadalmi feszültségek, gazdasági nehézségek bonyolítják a népesedési arány növelésének amúgy sem könnyű kérdéseit. A nők kétségtelenül nagyobb terhelése, a lakásproblémák, a bölcsőde- és óvodahelyzet — amely még mindig az egyik legégetőbb gond —, és sorolhatnánk. De nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy országos viszonylatban mind nagyobb erőfeszítéseket tapasztalhatunk — és tapasztalni is fogunk a határozatok végrehajtása során — a gondok megoldására.

A családokat tehát nem hagyják sor-sukra. Szüléssén több gyermek, hogy ne egykés családok — vagy ami még szomorúbb — családtalanul meg-őregedtet emberek legyenek többségben. Ez ember akkor teljes lény, ha nemcsak önmagára, hanem másokra is gondol. Elsősorban a családjára, amely az ő jövőjének is záloga, s ezen túl, ezzel együtt — mert a nagyobb közösség teljesebb, jobb életét tervezi ezzel — a társadalom-ra is.

A jövő tanévtől:

Új szakok a művészeti szakközépiskolában

Sokszor hallottunk, sokat írtunk már a Tömörkény István gimnázium és művészeti szakközépiskolában folyó munkáról. Hogy most ismét szóba kerülnek, annak az oka, hogy dr. Diós József, az iskola igazgatója a Művészklub legutóbbi összejövetelén tartott előadásában néhány újdonságot, érdekes tervet is elmondott. Ezekről érdeklődtünk az iskola igazgatójától.

— Mindkét művészeti területen a jövő tanévtől bőví-tjük a szakok számát. A zeneművészeti képzés területén táncművészeti szakot indítunk, melynek célja a meglehetősen elmaradott színházi táncművelés fejlesztése. Színházi tanácsokat képeznek majd ezen a szakon, a képzéshez jelentős segítséget és támogatást nyújt a Szegedi Nemzeti Színház vezetése. A képző- és iparművészeti tagozaton eddig három területen folyt a képzés: kerámiakészítés, díszítőszobrászat és grafika szakterületeken. A bővülést jelezte a tavaly bevezetett animációs-képzés, melynek célja az animációs- és rajzfilmstúdiókba középkáderek képzése. Jövőre ismét bőví-

tjük a szakmai skálát. Terveinkben szerepel textilművészeti, fém- és ötvösművészeti képzés beindítása. A tehetséges fiatalok felkutatása céljából az idei tanévben 8. osztályos tehetséges tanulók részvételével képzőművészeti szakkört indítottunk.

Az iskola alkotóműhelyéből a közelmúltban is került ki néhány olyan alkotás, mely Szeged városának is díszé lett. Például nemrég avatták fel a múzeum-ban dr. Beretzk Péter emléktábláját. Térplasztikát készítettek a tanulók a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola I. számú gyakorló iskolájának udvarára. Most készül a műtermekben Erdélyi Mihály síremléke és a tápéi művelődési otthon részére. Nyilasy Sándor születésének 100. évfordulója alkalmából emléktábla.

Az iskola grafika szakos tanuló jó néhány értékes bibliofilkiadványt készítették már. Vannak-e újabb tervek?

— Tréfásan szólva, városunk egyetlen könyvkiadója a Tömörkény Gimnázium. Eddig hat bibliofilkiadványunk jelent meg, melyekre jellemző a gondos kivitel, a művészi tervezés és illusztrálás, valamint a tartalmi érdekesség. Terveink között két új kiadvány összeállítására és megjelentetésére szerepel. Az egyik az iskolánkban végzett művészek — képzőművészek, muzsikusok — portréját rajzolná meg, a másikban pedig az iskola névadójának, Tömörkénynek publicisztikai írásait adnánk közre.

T. L.

Elhunyt Mód Aladár

Mély megrendüléssel tudatjuk, hogy Mód Aladár elvtárs, pártunk és a magyar forradalmi munkásmozgalom régi, kiemelkedő harcosa, a Hazafias Népfront Országos Tanácsának tagja, az Eötvös Loránd Tudományegyetem tanszékvezető egyetemi tanára, a történettudományok doktora november 21-én hajnalban, hosszu időn át tartó súlyos betegség következtében elhunyt.

Mód Aladár elvtárs temetése november 26-án (hétfőn) délután fél 2 órakor lesz, a Mező Imre úti temető munkásmozgalmi panteonjában.

Elhunyt elvtársunk munkatársai, elvtársai, tanítványai, barátai és tisztelői egy órátoi róhatják le kegyeletüket a ravatalnál.

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága
A Hazafias Népfront Országos Tanácsa
Az Eötvös Loránd Tudományegyetem

Mód Aladár 1908. augusztus 20-án született, a Vas megyei Kalakó faluban szegényparaszti családból. Budapesten végezte egyetemi tanulmányait. Az illegális kommunista mozgalomba már egyetemi éveit alatt bekapcsolódott. 1932 óta volt a Kommunista Magyarországi Pártjának tagja.

A felszabadulás után 1945-46-ban a Szabad Nép munkatársa, majd 1946-tól 1953-ig a Társadalmi Szemle felelős szerkesztője volt. 1950-1954 között a Magyar Dolgozók Pártja agitációs és propaganda osztályának helyettes vezetőjeként a köznevelési csoportot vezette. Tudományos munkásságát ideológiai könyvek, sok tanulmánya és cikkek fémjelzi. Erdemreit a Szabadság Erdemrend elismerésével, a Munka Erdemrenddel és a Szocialista Hazáért Erdemrenddel ismerték el.

Szolgáltatások támogatása

Az Országos Tervhivatal az idén a központi szolgáltatásfejlesztési alap pótkeretéből a Csongrád megyei tanács számára 4 millió forintot adott. Ez 1973-ban a megyei tanács számára lehetővé teszi, hogy — az öt-éves terv időszakára juttatott 36 millió fejlesztési alappól származó 2 milliós tartalékkerettel együtt — 6 millió forinttal támogassa idén az időközben fölmerült igényeket. A megyei tanács végrehajtó bizottsága éppen a legutóbbi ülésén döntött a pénz felosztásáról.

A végrehajtó bizottság 800 ezer forintot adott a csongrádi szolgáltatóház közel 8 millió forintos kiviteli költségéből hiányzó összeg fedez-

zetére. Ugyancsak 800 ezer forintot kapott Kistelek az új GELKA-szerviz költség-növekedésének fedezésére. A Szegedi Patyolat Vállalat intenzív gépesítést tervez. Emiatt és az árváltozások következtében a tervezettnél mintegy 4 millió forinttal többre van szükségére a vállalatnak beruházásaihoz, melyet saját forrásaiból nem tud fedezni. A végrehajtó bizottság most 2 millió forintot biztosított a vállalatnak. Ugyancsak 2 millió forintot kapott a szegedi Shell-szerviz, amely fontos szerepet tölt be a kisebb javítások elvégzésénél, éppen ezért korszerű műszerek és technológiai berendezések

beszerzésére, fejlesztésére kapta a támogatást. A fennmaradó 400 ezer forintot továbbra is tartalékolja a végrehajtó bizottság.

Jó minőségű a gyapjú

Csongrád megyében az idén átvett negyvenhat vagon gyapjú nagy részét már elszállították a szegedi repülőtéri raktárból a bajai válogatóüzembe. Az eddigi megállapítás szerint kimondottan jó minőségű az idei „termés”. Berei Tamás, a Gyapjú- és Textilnyersanyag

Forgalmi Vállalat kirendeltségvezetője elmondotta, hogy a juhtenyésztő gazdaságok egyre inkább rátérnek a korai nyírásra. Ennek köszönhető, hogy tisztább, ipari fel dolgozás szempontjából kedvezőbb minőségű a gyapjú, mint a korábbi esztendőben.